

MALE VLOGERKE

Onlajn katastrofa

Emma Mos voli knjige, mačke i Jutjub. Po tom redu
– iako za dlaku.

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:

Emma Moss

GIRLS CAN VLOG

LUCY LOCKET ONLINE DISASTER

First published 2016 by Macmillan Children's Books, an imprint
of Pan Macmillan

Copyright © Ingrid Selberg Consulting Limited and Emma Young 2016

Translation Copyright © 2016 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01806-6

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Ema Mos

MALE VLOGERKE

Onlajn
katastrofa

Prevela Radojka Jevtić

izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2016.

Prva glava

Kome: morgan_živi_ovde@hotmail.com

Od: luckastalusi@freemail.co.uk

Hej, Morgan!

Kako si? TOLIKO mi nedostaješ, posebno zato što je danas bio apsolutno NAJGORI dan u mom životu. Spremi se – zgrabi neke bombone, punu šaku – jer evo ide zaaaaaista dug imejl. Molim te, pročitaj ga pažljivo – moraš da čuješ SVAKI DETALJ i da mi onda daš savet kako tačno treba da preživim ovu godinu!

Pa, danas mi je bio prvi dan u školi otkad smo se preselili nazad u Englesku i volela bih da mi je i poslednji. Ozbiljno, VOLELA BIH DA SE NIKADA NE VRATIM NA TO UŽASNO MESTO. Mislićeš da preterujem, ali uopšte nije tako. Provešću te kroz taj košmar, korak po korak. Spremna? Okej, pa, mama me je ostavila kod škole i bila sam užasno nervozna. Moramo da nosimo neke zaista grozne uniforme: čudnu zlatnu bluzu (možeš li da zamisliš? zlatnu!), tamnoplavu suknju i blejzer i, najgore od svega, neke ružne crne cipele na pertlanje. I sve mi je to pomoglo da se opustim – kako da ne. Kako da odišeš samopouzdanjem kada koža ne može da ti diše od grubog tamnoplavog poliestera? Fuj!

Kod direktora škole sam upoznala devojkicu iz svog odeljenja, koja se zove Hermiona, i koja bi trebalo da bude moj anđeo čuvar. Ona treba da mi pokaže školu i da mi pomogne da se smestim. Prilično je fina, iako je baš ćutljiva. Kineskinja je i ima neverovatno sjajnu crnu kosu i superravne šiške (oni drugačije to kažu!). I, da, VOLI Harija Potera. Kao, BAŠ MNOGO. Škola liči na muzej – mračne stepenice i hodnici, stare drvene klupe i nameštaj, grozni WC-i (ups! ovde su to nužnici ili toaleti), nema

česama u hodnicima niti automata za slatkiše. Kažem ti, kao da su izašli iz Dauntonske opatije.

Imamo baš finu razrednu, nastavnicu engleskog gospođicu Pirsu. Svidela bi ti se: mlada je i nekako šašava – nosila je jarkožute helanke (znači fluorescentne). Loša vest je da ćemo morati dosta da govorimo pred razredom – na primer, da pričamo o knjigama i da vodimo debate. Od same pomisli na to mi je muka i ti znaš zašto! Na odmoru mi je Hermiona pričala o svima iz našeg odeljenja, kao i o nekoj devojci Dakoti, koja je očigledno matica našeg razreda, i o Dakotinim drugaricama. Dakota je iritantno prelepa – izgleda pomalo kao Kejt Midlton i ima dugu glatku kosu koju bi svako poželeo.

PA ZAŠTO JE ONDA TO NAJGORI DAN TVOG ŽIVOTA? – pitaš se. Ne zvuči toliko loše.

Sačekaj samo malo, moja američka drugarice! Posle ručka, Hermiona je otišla da uzme nešto iz svog ormarića i meni se baš išlo

u kupatilo, tako da sam samo požurila ka vratima a da nisam ni proverila i neki DEČKO je izašao iz njega.

„Pa gde si to pošla?“, rugao mi se.

„Ja-ja-ja...“, zamucala sam i odjurila u ženski toalet.

Užas! Kada sam konačno izašla, već je zvonilo i morala sam da požurim da stignem na sledeći čas. Napola sam trčala, a napola gledala u mapu koju mi je nacrtala Hermiona, a onda sam se iznenada saplela o kofu koja je stajala nasred hodnika, okliznula na vodu i pala – BUM! – pravo na dupe – ili zadnjicu, kako ovde kažu. To se desilo baš ispred učionice i svi su buljili u mene. Poželela sam da se stopim s podom, ali na kraju sam ustala i odšepala unutra... sa ogromnom flekom na prednjem delu suknje. Morgan, znači OGRONOM flekom. I neverovatno MOKROM.

„Vidite! Upišala se!“, cerekala se ona riba Dakota. „Nova devojka već talasa!“ I svi su se smejali.

UŽASNO sam se naljutila i, bez razmišljanja, otvorila usta da viknem: „Zapravo, pala sam i zaista se provredila, ali hvala na saosećanju!“ Umesto toga – tri puta pogađaj šta se sledeće desilo? Da... moj mali problem se ispoljio gore nego inače.

„Pala sam i z-z-z-z-z-z, zz-z-z-z-z-z“, mucala sam. Udahnula sam i pokušala ponovo. „Z-z-z-z-z-z-z-z. Z-z-z-z-z-z...“, nisam mogla da izgovorim tu reč, pa sam u tom trenutku i odustala.

Nastala je tišina, svi su bili šokirani, a ja sam samo stajala tu i crvenela. Svi su buljili u mene, a Dakota je čak izvukla telefon i verovatno poslala poruku svima koji nisu to videli sopstvenim očima. Ne znam šta je bilo gore, ogromni incident sa mucanjem ili ta epska fleka. U svakom slučaju, nikada neću preživeti ovo! Hermiona je pokušala da me uteši i rekla mi je kako se fleka osušila i jedva može da se vidi. Ali osetila sam da je čak i ona bila šokirana mojim užasnim mucanjem i u suštini sam odustala od pokušavanja da pričam s bilo kim do kraja dana.

Sada se sakrivam u sobi i sažaljevam – rekla sam tati da imam mnogo domaćeg, ali mislim da zna da nešto nije kako treba.

Puno pozdrava od tvoje jadne i postidene najbolje drugarice,

Lusi XoX

Lusi je pritisla *pošalji* i zamišljeno buljila u ekran nekoliko minuta. Poželela je da joj Morgan odmah odgovori i kaže joj nešto da se oseti bolje, ali zbog vremenskih zona između Engleske i Amerike znala je da to nije verovatno.

„Lusi! Večera!“, pozvala ju je mama iz prizemlja.

Lusi je uzdahnula, isključila kompjuter i potišteno pomazila svog mekanog plavo-sivog mačora Foghorna po glavi. Baš tada joj je telefon zavibrirao na stočiću. Da! Poruka od Morgan!

Morgan: Čekaj. Morala si da nosiš ZLATNU košulju?????????

Lusi se zakikotala – Morgan joj je verovatno slala poruke ispod klupe u školi – i otkucala odgovor.

Lusi: NAŽALOST, DA.

Morgan: Nije ni čudo što si pod stresom. 😞

Lusi: Lol

Morgan: Žao mi je što si imala užasan dan.

Lusi: Hvala, M.

Morgan: Hej, znaš od čega bi se osećala MNOGO bolje?

Lusi: Hm, ako bih slistila stotinak krofni? 😊

Morgan: Naravno... dok ne povратиš! Znaš od čega još?

Lusi: Znam na šta misliš... i ne slažem se!

„Večera! Je! Poslužena!“

Lusi: Mama me zove na večeru. Moram da idem, ali čujemo se uskoro ako ti budeš mogla?

Morgan: Naravno! Možemo da nastavimo da pričamo o znaš već čemu. 😊

Lusi je zakolotala očima i nasmešila se na poslednju poruku – znala je na šta misli njena drugarica i to se NEĆE desiti – a onda je bacila telefon na krevet, sišla niz stepenice i ušla u kuhinju.

„Evo je! Jedva sam te video posle škole“, rekao je njen tata. „Prosto si otrčala pravo u svoju sobu.“

„Je l' sve bilo u redu danas, dušo?“, pitala je Lusina mama nežno. „Danas sam bila tako zauzeta na poslu, ali sam sve vreme mislila na tebe.“

„Kao što sam rekla tati, b-bilo je... bilo je dobro“, rekla je Lusi, sipala sebi čašu soka i izbegavala pogled svoje mame. Njeno dobro raspoloženje brzo je nestajalo. „Hej, Megi, hoćeš malo soka?“, rekla je u pokušaju da promeni temu. Njena mlađa sestra željno je klimala glavom i lupala svojom plastičnom čašom sa slikom iz *Zaleđenog kraljevstva* po stolu.

„Pa, želimo sve da čujemo“, rekla joj je mama. Njen zabrinuti ton počinjao je da nervira Lusi. „Ne kažem da si *imala* loš dan, ali ako, znaš, nije bio sjajan, ne brini se – svi smo prošli kroz to.“

„N-N-NISAM IMALA L-L-LOŠ DAN!“, viknula je iznenada Lusi. „Zašto se svi zanimaju za moj život? M-m-možemo li samo da jedemo ove l-l-l-lazanje, molim vas?“

Uhvatila je svoju mamu kako nervozno gleda tatu i znala je o čemu se TU radi. O njenom mucanju. To bi se pogoršalo kada je pod stresom ili kada je nervozna i,

iako je Lusi pokušavala da zataška sve što se desilo tog dana, njeno mucanje je otkrivalo njenoj porodici, jasno i glasno, da se nešto užasno desilo. Poželela je da se vrati gore i da nastavi da se dopisuje sa Morgan – barem ju je najbolja drugarica zasmejala.

Činilo se da je njen tata razumeo da ona ne želi o tome da priča i, da bi joj pomogao, započeo je monolog koji deo *Priče o igračkama* je najbolji, i čim je uspela, Lusi je pobjegla nazad u svoju sobu.

Lusi: Evo me!

Morgan: Hej, evo me u kafeteriji, jedem uvijeni pomfrit koji ti obožavaš.

Lusi: NE MAMI ME, M. Mislim da ovde nemaju uvijeni pomfrit. 😞

Morgan: Kako je bilo na večeri?

Lusi: I dalje sam neraspoločena, a mama samo pogoršava sve.

Morgan: Bez veze. Treba neko da te oraspoloži...
vreme je za znaš već šta!

Lusi: Ha-ha. Nema šanse!

Morgan: Hajde... Napravi vlog, postavi ga na net,
da mogu da gledam sa ostatkom društva. 😊

Lusi: PREVIŠE SAM STIDLJIVA

Morgan: Možeš barem da pokušaš... HAJDE, LUS 😊

Lusi: Izvini, prosto nisam raspoločena 😞

Morgan: Bila si super kada si
gostovala na mom vlogu.

Lusi: Nisam radila ništa posebno, M! Samo smo se zezale i pravile palačinke, sećaš se?

Morgan: Ali pravi si talenat!

Lusi: Ti praviš strava vlogove, M, ali ja bih sama bila užasna 😞

Morgan: UOPŠTE SE NE SLAŽEM. U svakom slučaju, moram da palim... Pričamo uskoro?

Lusi: Da. Poželi mi sreću za sutra 😘

Morgan: ŠALJEM TI EKSTRAUVIJENI
UVIJENI POMFRIT ZA SREĆU XOX

Lusi je sela na krevet, prekrstila noge i zurila u prazno. Bila je umorna i malo iziritirana – Morgan joj je tako dobra drugarica, ali zašto misli da će glupi vlog sve popraviti? Lusi se već dovoljno izblamirala za jedan dan!

Ne, odlučila je, jedini način da preživi ovo polugodište u Dauntonskoj opatiji biće da ide pognute glave, da korača polako da se ne bi okliznula na ogromne bare, i da skroz izbegava da priča. Foghorn joj je seo u krilo i pogledao je sažaljivo. Bio je u pravu – njen plan nije baš recept za zabavu i popularnost – ali je bezbedan i, Lusi je mislila, njena jedina mogućnost. Otišla je da opere zube i prošla pored nekorišćene digitalne kamere, koju joj je Morgan poklonila kada je odlazila. Nežno ju je potapšala. Nedostajala joj je njena luda drugarica! Ali vlogovanje joj neće pomoći da ponovo preživi školu sutra. Tu počinje misija *Nevidljiva*.

Druga glava

„M-m-ma, zašto se lepo ne i-i-izbuljite“, promrmljala je Lusi za sebe sledećeg jutra. Zaputila se ka učionici da stigne na prozivku i izbegavala poglede grupe dečaka koji su blejali kod svojih ormarića. Kada su nastavili da bulje, shvatila je da oni nisu čak ni bili na času prethodnog dana – tako da joj se verovatno ne rugaju zbog onog *incidenta*.

Možda samo ima nešto na licu? Da li joj viri slina? Toalet-papir na cipeli? Nehajno je potapšala kosu da vidi da nema zalutalog kornfleksa – za doručkom je Megi očigledno trenirala za svetsko prvenstvo u bacanju hrane kašikom. Ali nigde nije našla zalutali kornfleks.

Starija devojka sa ajlajnerom na očima značajno je podigla obrve kada je Lusi prošla.

Šta je? Lusi je slegla ramenima, začuđena. U šta svi blenete?

Činjenica da su Dakota i njene drugarice zakreštale čim je ušla u učionicu i da su se drugi učenici kikotali i šaputali: „Šššš, čuće vas!“, potvrdila je da se nešto definitivno dešava. Lusi se borila s porivom da se okrene i zaputi pravo nazad u hodnik. Kada je uočila Hermionu, sa olakšanjem je požurila do nje.

„Š-š-šta je?“, prošaputala je. „Da li imam nešto na l-l-licu?“

„Ne“, rekla je Hermiona i podigla pogled nakon što je metodično sredila sadržaj svoje haripoterovske pernice. „Dobra si. Sedi.“

Lusi je sela, ali je i dalje nervozno gledala unaokolo. „Z-z-zašto se onda svi kikoću? I lj-lj-ljudi napolju su buljili u mene.“

„Pa, ne znam za njih, ali mogu da ti kažem da pola vremena nemam pojma o čemu pričaju

Dakota i njene sluge. Oni su misterija sami po sebi, još od osnovne škole. Eto, Kejli...“, Hermiona je klimnula glavom u pravcu devojke koja je izgledala opasno, sa užasno ravnom kosom i slojevima korektora na rošavoj koži, „ona će se posvađati s bilo kim zbog bilo čega, a Amika...“, pokazala je na visoku devojku, koja je nekako uspevala da izgleda intenzivno ćudljivo dok se u isto vreme kikotala na Dakotine opaske, „pa... zaista nemam pojma. Ona je najveća misterija od svih.“ Hermiona je zamenila zatvarač na svojoj mirišljivoj narandžastoj hemijskoj olovci i pogledala ponovo u Lusi. „Ozbiljno, izgledaš dobro.“

Ali kikotanje i skriveni pogledi su se nastavili čak i kada je gospođica Pirsie – koja je danas nosila jarkozelene helanke – ušla i uzela dnevnik. I ne samo Dakotini prijatelji, činilo se kao da su svi osim Hermione i nastavnice opsednuti gledanjem u nju. Lusi je izvadila telefon i brzo poslala poruku Morgan.

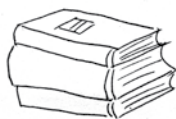
Lusi: Danas je u školi PROSTO PREČUDNO!!
CENTRALA ČUDAKA!! MOLI SE ZA MENE!!

Šaputanje se nastavilo, iako malo tiše tokom jutarnjih časova engleskog i nauke. Usplahirena, Lusi je pokušavala da ide pognute glave i da premesti fokus pažnje sa sebe, dok joj je mozak jurio sto na sat. Nije čula nijednu reč koju su njeni nastavnici govorili, a umesto toga je fantazirala kako će otići kući i zatvoriti se u svoju sobu. Da je Morgan ovde, ona bi odmah shvatila šta se dešava – koliko god da je Hermiona fina, nije izgledalo kao da je baš uključena u ono što smeraju drugi učenici. Lusi je imala osećaj da je ona uglavnom u nekom svom svetu snova, verovatno punom čarobnjaka, sova i kućnih vilovnjaka. Lusi se zapitala da li je Hermiona uopšte imala drugarica pre nego što je ona došla.

Ali za ručkom joj je bilo drago što je Hermiona pored nje, i uskoro su se devojke udubile u strastvenu diskusiju o tome da li je u *Hariju Poteru i relikvijama smrti* uvo izgubio Fred ili Džordž Vizli.

„Ne, čekaj, znam kako da rešimo ovo“, rekla je Hermiona. „Ima taj jedan sjajan sajt za fanove, gde je neko sakupio BAŠ mnogo informacija o celom serijalu, znači ima stotine stranica činjenica. Očigledno, ja već znam većinu njih, ali ponekad moram da proverim poneku, na primer, ime Džininog pigmejskog pafa, kada nemam knjige kod sebe.“ Izvadila je telefon iz torbe i počela da kucka. „Evo... O, čekaj, šta je ovo? Neko je postavio link za Jutjub na mom Fejsbuku – to je nekako nasumično.“

Lusi je sačekala dok je Hermiona zurila u svoj ekran i pustila bučni video-klip na nekoliko sekundi, a onda je gurnula telefon u torbu. Nastala je pauza. „Ove makarone sa sirom su poprilično pristojne za školske uslove, zar ne?“, rekla je Hermiona začuđujuće glasno i uzela ogroman zalogaj.

„Um, H-Hermiona?“, rekla je Lusi. „Šta su rekli na sajtu? Je l' to bio Fred ili Džordž?“

„Oda proveriću kasnije izvinium iremod gladi.“

Lusi je zurila u nju. „K-kakav je to video na tvom telefonu?“

„Nije to ništa“, rekla je Hermiona. „Baš ništa.“

„Pa, mora da je n-nešto“, rekla je Lusi osmehujući se nervozno. „Ponašaš se malo čudno.“

Hermiona je energično gomilala so i biber na svom tanjiru. Na kraju je promrmljala: „Ne želiš da znaš.“

Gnjecava školska večera ležala je kao komad olova u Lusinom stomaku. Šta god da je, očigledno je loše – ali šta je to uopšte? „P-pokaži mi“, zamolila ju je. „Molim te.“

Hermiona je uzdahnula. „Pretpostavljam da ćeš saznati u svakom slučaju.“ Polako je stavila ruku u torbu i izvukla telefon. Kada joj se učitao Fejsbuk, dala je telefon Lusi i odmah nastavila sa usisavanjem svoje hrane.

Lusi je zapanjeno uzdahnula kada je videla šta je na ekranu. Bila je to ona – svetlosmeđa kosa, crveno lice, ogavna nova uniforma... i mokra suknja. Juče! Neko ju je snimao! Nije moguće da se to dešava. Pustila je video od početka. Sve je bilo tu, deset puta sramnije

nego što se sećala. Njeno mucanje kao da se nastavljalo satima dok je ceo razred buljio u nju.

„Pala sam i z-z-z-z-z-z, zz-z-z-z-z-z... Z-z-z-z-z-z-zz...”

Lice joj je gorelo dok je ponovo proživljavala taj užasan trenutak. DAKOTA! Ona je to snimila. Ona je držala telefon, Lusi se setila toga. A sada je to bilo na Jutjubu, da SVI vide. Oči su joj se ispunile besnim suzama. „Z-zato svi bulje u m-m-mene, zar ne?”

Hermiona je progutala knedlu. „Možda, pretpostavljam.”

„Već ima sedamdeset tri pregleda na Jutjubu. I, o bože, neko je napravio remiks i dodao m-muziku!” Užasnuta, zarila je lice u šake.

„Mora da je Dakota svima poslala link”, rekla je Hermiona i nežno uzela telefon. „Stalno to radi. Ipak, ovo je zaista nisko.”

Lusi je bilo muka od čudne kombinacije besa i panike koja ju je preplavila. „Ovo je n-najgori način da me ljudi upoznaju. N-ne mogu da verujem da je to uradila – nije me čak ni upoznala!”